

Leven van het Land

Fotografie Rolf Oosterveld Website www.hirondelle.info

Ooit kookte ze de sterren van de hemel in chique restaurants. Maar vijftien jaar geleden koos Heleen Oosterveld samen met haar man Rolf voor een boerenbestaan in de Auvergne. In elk nummer van Seasons beziet ze de romantiek van het leven op het Franse platteland met Hollandse nuchterheid en humor.

Een tweede kans voor Gabin

Toen ik hem voor het eerst zag, moest ik denken aan het magere paard van Don Quichotte. Niet dat hij écht zo mager was, maar vooral omdat hij er zo verslagen uitzag. Een bevriende paardenfokker had hem meegenomen uit de Camargue en daar stond hij, te wachten op transport naar het slachthuis.

"Hé, Bernard," zei ik lichtelijk verbaasd, "dat is toch een volbloed Camargue-paard? Je zegt dat hij pas veertien jaar is, waarom moest hij naar de slacht?" "Hij functioneerde niet. Hij moest toeristen rondrijden, maar zijn tempo in stap lag te laag, en als hij af en toe draafde om de andere paarden bij te houden, vielen de toeristen er zowat af omdat het zo housterig ging. Daarnaast kan hij totaal niet overweg met andere paarden en is hij slecht gehumeurd."

Het zadel erop en daar gingen we dan, Gabin en ik, allebei met samengeknepen billen

Tja, geen positief portret. Maar iets in de trieste, eenzame houding van het paard maakte dat ik op zijn schoft begon te kriebelen. Bernard vertelde me dat hij Gabin heette. Een mooie naam, echt Frans, vond ik. Hij deed me denken aan de karakteristieke Franse acteur van enkele decennia geleden, Jean Gabin.

De viervoetige Gabin draaide zijn hoofd naar me toe. In zijn ogen lag een heel grote teleurstelling in het menselijk ras. Hoewel het niet aan mij gelegen had, voelde ik me schuldig. Maar er lag ook nog steeds kwetsbaarheid in die ogen; hij had zich nog niet helemaal afgesloten van de werkelijkheid. Ik bekeek 'm wat objectiever: een groot, stevig gebouwd model, geen doorgezakte rug. Een beetje stijf. Er zat een lelijke schuurplek onder de staartwortel, precies waar in de Camargue de paarden een staatriem dragen. Geen wonder dus, dat slechte humeur. Ik besloot het er op te wagen: "Mag hij een paar weken op proef bij ons? Ik zoek nog een stevig, betrouwbaar paard voor onze gasten, misschien wordt het wel wat met hem."

De volgende dag arriveerde Gabin bij ons thuis. Daar stonden zeven andere Camargue-paarden hem vanuit hun weiland nieuwsgierig te bekijken. Sinds we de huurders van onze vakantiehuizen aanbieden mooie ritten in de omgeving te maken, hebben we veel werk voor onze lievelingen. Met zorg hebben we onze meest betrouwbare paarden getraind om zo veilig mogelijk met de gasten op pad te kunnen. Zou Gabin in het groepje passen?

De eerste kennismaking liep zoals gewoonlijk: wegwezen, nieuwkomer! Het duurt over het algemeen een week of drie

voordat een paard door de andere goed geaccepteerd wordt. Die periode is ideaal voor een mens om vriendschap met hem te sluiten, omdat het dier zich wat eenzaam voelt. Elke dag ging ik hem even knuffelen en bracht ik hem iets lekkers. Al snel begreep ik waarom Gabin soms niet goed met andere paarden overweg kon: hij had een ondergeschikt, bijna onderdanig karakter. Op zich geeft dat niks, iemand moet onder aan de ladder staan, als er maar voldoende leefruimte is. Op onze zes hectaren is dat geen probleem, Gabin zou altijd een beleefde afstand kunnen houden.

Na drie weken zag hij er minder verdrietig uit. Hij was in de groep geaccepteerd, had z'n eigen bescheiden plek gevonden. Het werd tijd eens te kijken hoe hij onder het zadel zou zijn. De eerste poging hem uit het weiland te halen, liep op niets uit. Paniek! Gabin sleepte me met halstertouw en al mee terug naar de andere paarden. Tweede en derde poging: een rondje op het erf en een kleine wandeling. Heftig, ongerust gehinnik, maar minder paniek. Langzaam wende hij aan een dagelijks weggaan uit de groep en weer terugkomen.

Toen het zadel erop, eerlijk gezegd was ik er niet helemaal gerust op. Daar gingen we dan, Gabin en ik, allebei met samengeknepen billen. Ach, wat liep dat paard housterig! Gehoorzaam was hij wel, onze eerste rit verliep goed. Vervolgens kwamen er buitenritten samen met de andere paarden, en ging het steeds beter. Na een maand of twee merkte ik zelfs dat Gabin heel wat minder stram liep: hij begon zich te ontspannen.

Tot ons plezier werd hij een van de favorieten van onze gasten. Gabin is kalm en betrouwbaar. Vooral kinderen vinden hem lief. En onzekere dames ook... Hij brengt je veilig thuis. Laatst vertrok een van onze gasten, een goede ruiter, met Gabin voor een buitenrit. Ik verwachtte eigenlijk een beetje kritiek, wegens een gebrek aan vurigheid. Maar bij terugkomst van het groepje ruiters zag ik tot mijn verbazing Gabin vooroplopen, helemaal tevreden met zichzelf. "Hoe bevalt hij, een beetje sloom en onzeker, nietwaar?", vroeg ik nog. "Helemaal niet! Gabin heeft de hele rit vooropgelopen, in een prachtig tempo, als een echte veldheer!" Zo zie je maar weer. 🐾

